

Escòcia ha triat el camí del mig, entre l'actual autonomia i la independència. El referèndum es va desenvolupar sense enfrontament entre els partidaris de la unió i la independència.

quinària d'exportacions orientada a la producció d'alt valor, sensiblement forta davant la volatilitat dels preus al consum. Per usar la lliura de la manera com Andorra usa l'euro Escòcia necessita superàvits.

I per imprimir una moneda pròpia, el Govern escocès hauria d'haver detallat els plans per evitar l'amenaça d'una possible fugida de dipòsits bancaris, o les garanties per reforçar les reserves de capital de les entitats. Amb una indústria del crèdit els actius de la qual superen més de 12 vegades el producte interior brut del país, l'independentista escocès es va limitar a ridiculitzar —no sense base— els moviments hiperventilats i dramàtics d'estalvis i inversions personals: no va ser suficient.

John Gapper, un dels experts habituals de les pàgines del *Financial Times*, havia recomanat a l'SNP que fos més agosarat. Que els grans bancs RBS i Lloyds els intimidin amb una probable

redomiciliació cap al sud?, aquesta seria la solució ideal al volum excessiu de la indústria financera escocesa. Ben al contrari, Alex Salmond va arronsar-se d'espatlles: “Els impostos corporatius s'apliquen d'acord amb el volum d'activitat al país, no depenen d'on estiguen les seues oficines centrals”, va dir. Cert, però de nou era un retruc amarat de displicència en comptes d'una resposta clara i constructiva.

Igualment, el fet que fos obvi que una Escòcia independent podria reordenar les polítiques fiscals per promoure la inversió i atraure empreses estrangeres no implicava que els escocesos es despreocuparen dels efectes sobre la distribució de la riquesa o l'increment de la dependència de les grans multinacionals.

O les xifres del deute estatal. Si bé Escòcia arrossegaria una càrrega menor que el Regne Unit residual, gairebé un 9% menys amb l'equivalent al 76.4% de la producció econòmica nacional, l'independentisme mai no va explicar els ets i uts de com se n'impediria l'augment o com es reduiria. Les referències als beneficis del petroli de la mar del Nord van fer curt. Com el suport electoral en una nit que havia de transformar Europa per sempre, i per a bé.

Victorià Jiménez

Quina desorientació d'enquestes que hem tingut, amb marges tan estrets i ballant entre el Sí i el No.

—Des de juny, les distàncies han anat escurçant-se. El comportament de l'electorat ha estat completament diferent al d'unes eleccions generals i això ha desorientat les empreses que elaboren aquestes enquestes. Al meu parer, aquests referèndums s'assemblen més a unes votacions presidencials, amb només dues opcions. Això força que la competició siga ajustada, quan durant la campanya no ha sorgit una majoria clara.

—El Partit Laborista ha assumit la responsabilitat d'encapçalar la campanya pel No, la de “Better Together” (Millor Junts). Ha estat així perquè tenen més diputats a Escòcia?

—Sí, els laboristes són clau per convèncer els escocesos que el Regne Unit funciona per ells. Aquest referèndum és molt important per al Partit Laborista. Però, si em permetes, la meua opinió és que els polítics encara no han trobat el to adient; l'allau d'amenaques sobre l'ús de la moneda, l'entrada a la Unió Europea, i d'altres, és molt contraproduent. Els caldria jugar més a la carta emocional, la de “volem que us quedeu amb nosaltres”.

—A llarg termini, no sembla que l'independentisme ja ha guanyat? Quina diferència hi ha entre una Escòcia independent que conserva la lliura i la mateixa monarquia, i una Escòcia a la qual se li ha promès la devolució de poder fiscal, entre altres?

—Si els escocesos decidien quedar-se al Regne Unit, allò que se'n diu “Devo-max”, o siga més poders per governar-se, pot portar a una situació en què, efectivament, Escòcia s'auto-governe i trie un camí més diferenciat encara de la resta del Regne Unit. No tindrà el mateix impacte que l'auto-determinació del Sí, però arrossegaria l'Estat cap a estructures federals.

—I això agradarà a Anglaterra?

—És molt curiós, això: pense que el nacionalisme escocès i gal·lès està provocant la societat anglesa i els seus polítics a reflexionar sobre el seu lloc en el Regne Unit. Amb la Devo-max, Escòcia tindria més poders que cap altra regió del Regne Unit, i els anglesos

El Regne Unit ha promès la nova llei de devolució de competències per al 2015

“La decisió dels escocesos arrossegirà l'Estat cap a estructures federals”

“Amb la Devo-max, Escòcia tindrà més poders que cap altra regió del Regne Unit i els anglesos comencen a demanar-se “I jo, què?”.

Tony Travers, professor de govern a la London School of Economics, va concedir aquesta entrevista amb anterioritat a la celebració del referèndum escocès. Travers és membre del comitè parlamentari britànic sobre govern local i director del Centre per a les Ciutats.

comencen a demanar-se “I jo, què?”. La consciència d'Anglaterra sobre si mateixa evolucionarà, ho està fent ja. La idea d'una Anglaterra que observa sense reaccionar tot el que ocorre al seu voltant és poc probable.

—**Veurem un Parlament anglès?**

—Trobe que a Westminster no hi ha ningú capaç encara de dibuixar

un esquema en què parlaments amb diferents majories parlamentàries funcionen dins d'una mateixa estructura central d'Estat. No ho veig factible en un futur proper, vaja. La ja habitual disfuncionalitat de diputats escocesos i gal·lesos votant sobre matèries exclusivament angleses, mentre que els diputats anglesos no ho fan al contrari,

continuarà pesant sobre els nostres muscles; potser s'arribarà a solucions puntuals, però sembla que la preservació del Regne Unit amb cadascun dels seus participants d'avui resideix en el fet que Anglaterra ha de ser generosa.

—**Quines implicacions hauria tingut la independència escocesa per al Govern del Regne Unit residual?**

—La classe política de Westminster semblava incapaç d'imaginar-se una victòria dels nacionalistes i no disposaven de cap mecanisme de preparació en cas que Escòcia vote per la independència. Crec que l'impacte hauria estat traumàtic en tots els grans partits. En principi, el laborisme i els liberaldemòcrates perdrien presència a la Cambra del Comuns, els conservadors sofririen moltes menys pèrdues. Però el xoc hauria estat imponent!

—**Aleshores, la causa d'una campanya tan tova del Govern central pel No ha pogut ser, a banda de la incredulitat, un càlcul maquiavèlic...**

—El partit conservador obtindria un avantatge immediat al Regne Unit residual, és clar, però David Cameron és un unionista convençut, tant com el seu partit.

Ara bé, estic segur que la quantitat de diputats no és l'únic motiu que mena els partits unionistes a defensar l'actual formació del Regne Unit molt o poc. Ací juguen alguns ingredients més que les simples matemàtiques: hi ha estima genuïna per la nostra família de nacions, l'essència dels valors que representa el Regne Unit. El que succeeix és que Escòcia ha desenvolupat unes dinàmiques diferents des de la concessió de l'autonomia, i la classe política de Westminster ara se sent desorientada a l'hora d'intervenir. Fins els laboristes, que tenen bona presència al nord, no saben com adreçar-s'hi des de Londres sense aixecar suspicàcies

Victorià Jiménez